

доктора. За щастие, докторътъ живѣеше наблизо и не загьснѣ съ идванието си.

Що има, кой е боленъ, какъ, гдѣ, кога?

Азъ му разказахъ пътуванието си. Той ме разгледа, прѣслуша ме и ми рече: Ималъ си щастие, малко признаци отъ плевритъ, но повечето трѣска отъ лоша настинка. Ще ти мине за два, три дни, само пази се и бѣди спокоенъ. Слѣдъ това той ми даде паставленията си, приписа ми една външна мазъ за растриванне, нѣколко дози хинина и си отиде.

Растрихъ ме, взехъ дозата хииниъ и се поуспокоихъ. До вечерята и прѣзъ ноцтѣ нѣмахъ трѣска, спяхъ спокойно. На утрото, съгледахъ, жена ми бѣше по-весела и се готвеше да ме гостя на слава, понеже отъ 36 часа не бѣхъ турилъ нищо въ устата си.

По едно врѣме чувамъ глѣчки: Нѣкой се разговаряше съ жена ми въ приепата.

Вчера се завърнѣ; не му е добрѣ, още лежи. Простудилъ се по пъта. Оная ноцъ бълнува, . . . злѣ се оплашихъ; сега, слава Богу, по-му е нищо, чухъ да казва жена ми.

— Така, хх? Гледай, гледай, пакъ азъ да незнамъ? Мож ли да го виджъ? отговори другийтъ гласъ.

Не знамъ, оточки сиѣше.

— Нищо, азъ щж го събудж и ще узнаж отъ него, що му е.

Но, господине Искро . . .

— Но, мо, тя е моя работа; ний сме хора и трѣбва да си помагаме въ нужда. Азъ трѣбва да побързамъ, догдѣто е рано; защото слѣдствията отъ простудата можтъ да бѣдѣтъ твърдѣ опасни за него, като деликатенъ човѣкъ, а пакъ той ми е душевенъ приятель, та трѣбва да му се помогне, макаръ и да . . .

Но, Господине Искро, докторътъ вече идва отскоро и му приписа нужнитѣ цѣрове; той не види никаква опасность. — Нѣма нищо, не брѣка да го видж и азъ: и азъ познавамъ по малко отъ болѣсти и лѣкувания.

Знамъ, господине Искро, но докторътъ заржчи да го оставяме на мира.

— Никакво безпокойствие, моля, никой нѣма да му отнеме спокойствието; напротивъ, азъ му съмъ приятель и вѣрвамъ, че той, като ме види у леглото си, ще се зарадва и ще се порастуши.